Prijs 10 Cts.

Zaterdag 19 October 1940
3e Jaargang; Nr. 63

De Misthoorn

SOCIAAL-POLITIEK WEEKBLAD

UITGAVE STICHTING DE MISTHOORN
Hoofdredacteur J. NIJSSE
Redacteuren: Dr. P. MOLENBROEK en A. v. d. OORD
Redactie en Administratie LEIDSCHESTRAAT 85; AMSTERDAM-C. — Postbus 367 — Telefoon 38895

Abonnementsprijs v. Nederland *f* 1.25 p. kw.; *f* 4.75 p. jaar. Buitenland: *f* 6.— per jaar; alles franco per post. Losse nummers 10 cents. — Advertentietarieven op aanvraag. Postgiro 322600 ten name van Stichting De Misthoorn.

Het gevaar van Unie en Nationaal Front

Tal van personen, die uit domheid niet kunnen of uit haat niet willen inzien, dat het recht aan Duitsche zijde is en dat Nederland zijn neutraliteit sedert jaren steeds meer heeft geschonden, genieten heden, dank zij de grootmoedigheid van de bezettende autoriteit, een onverdiende vrijheid, van welke vrijheid zij gretig gebruik maken om, weliswaar min of meer bedektelijk, doch daarom niet minder effectief, te blijven ageeren tegen genoemde overheid. Terwijl zij de leuze „samenwerking" aanheffen, gaan zij voort den nieuwen geest te saboteeren.

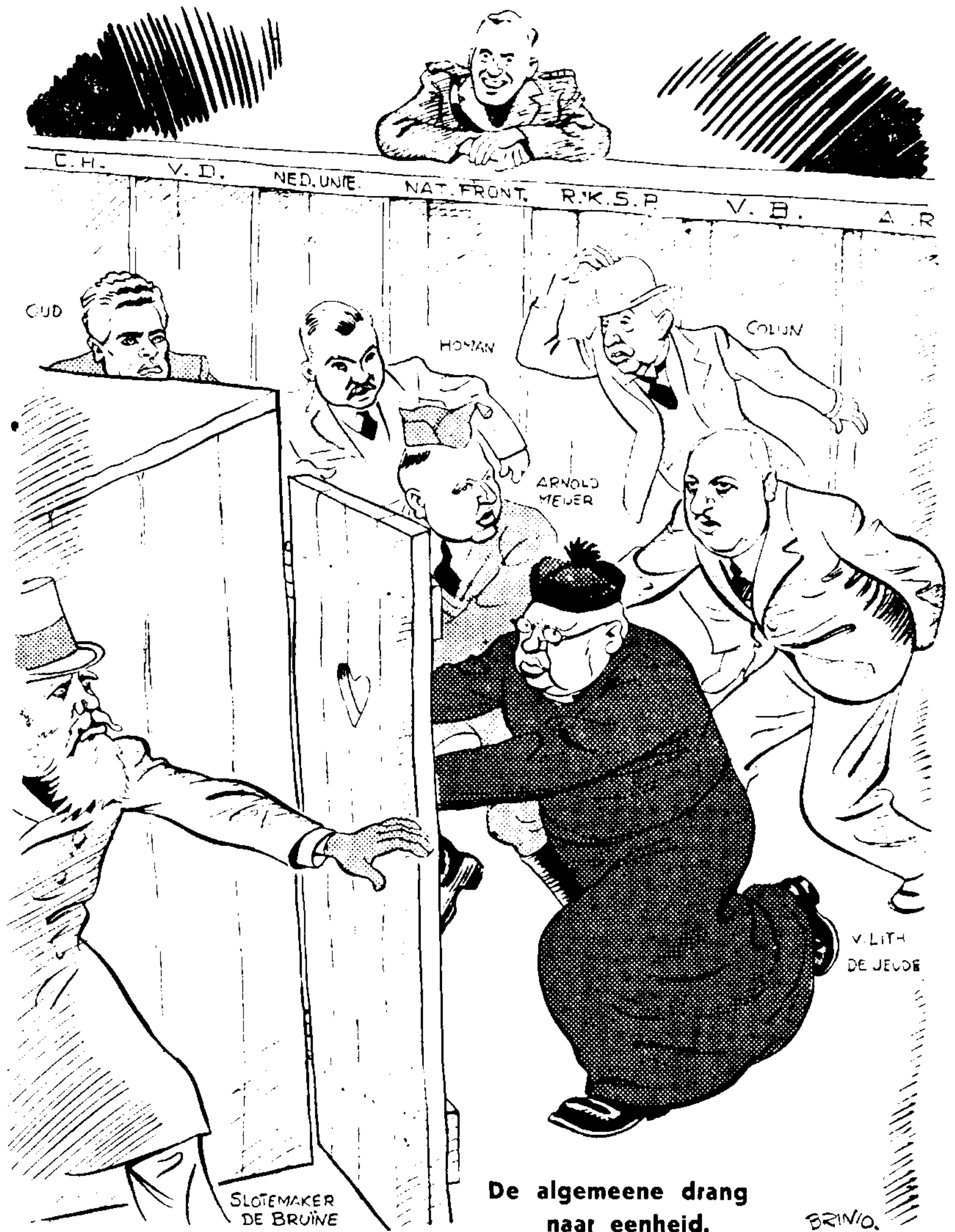
Als alle opstandigen verklaren zij huichelachtig niet tegen de wettige overheid te zijn, maar tegen een haar op onwettige wijze vertegenwoordigenden dienaar. In casu is deze dienaar, zooals dan uit de feiten zou moeten blijken, de N.S.B.

Met een ijver en toewijding, een betere zaak waardig, heeft men zich uitgeput de Nederlandsche nationaal-socialisten te verguizen om hen met voorbedachten rade als representanten van ons volk ten eenen male onmogelijk te maken. Deze tactiek doet de aanwezigheid van kwaad geweten bij de bedrijvers er van vermoeden, want het is niet de liefde voor het volk, die hen hiertoe aanzet, doch uitsluitend de angst voor de verdiende kwade gevolgen voor henzelf.

Joodsch en verengelscht kapitalisme, vrijzinnige vrijmetselarij en verpolitiekt Christendom durven het bestaan zich te vereenigen, een driemanschap op het schild te plaatsen, samenwerking voor te stellen en tegenwerking te meenen. Zij bieden een palmtak aan met een zwaard er onder. Van de door en na een dergelijke „samenwerking" verkregen macht zou, zoodra de gelegenheid zich voordeed, gebruik gemaakt worden om het zwaard onder den palmtak te ontblooten. Zij, die van verraders durven spreken, hebben zelf het woord verraad in hun vaandel geschreven, zij het dan voorloopig aan den achterkant.

De heeren, die dit spelletje spelen, schijnen in hun verdwaasde zelfoverschatting wel zoo zeker van hun zaak, dat ze niet eens de moeite nemen hun troeven verborgen te houden, troeven, die en bloc overgewaaid zijn uit het oude kamp van Zwart en Rood.

En zoo kan het dan — laten we alle beeldspraak varen — vijf maanden na de Duitsche bezetting gebeuren, dat de haatcampagne weer in vollen omvang losbreekt. Voor de laatste maal worden de al te vrijwillige troepen van het democratische kapitalisme gemobiliseerd om de belangen van een kleine kliek te verdedigen tegenover de belangen van onze volksgemeenschap. De journalistieke vuilspuiterij geschiedt niet meer zoo openlijk, maar bedekt; in plaats van de brutale ophitsing op vergaderingen is de fluistercampagne gekomen en waar men vroeger fluisterde, wordt nu met den vinger gewezen. De werkwijze is een beetje veranderd, maar het effect is er niet minder op geworden.

De algemeene drang naar eenheid.

Wie niet blind en doof is, merkt de toenemende spanning onder de bevolking. Straatrelletjes — op zichzelf van weinig beteekenis, doch typeerend voor den toestand — zijn aan de orde van den dag. Uit tal van plaatsen bereiken ons berichten over kleine terreuracties tegen nationaal-socialisten.

Men moge in politiek opzicht nu al dan niet aan onze zijde staan, maar voor ieder weldenkend en goedwillend Nederlander behoeft het geen nader betoog, dat aan dezen

toestand, die in een chaotischen dreigt om te slaan, een einde MOET komen, hoe dan ook.

In de eerste plaats is het nationaal-socialistische volksdeel lang genoeg gesard onder het oude democratische regiem en zijn er reeds meer dan voldoende slachtoffers gevallen; thans maakt dit volksdeel aanspraak op afdoende bescherming van de zijde der overheid en deze bescherming kan alleen maar gegeven worden, wanneer de organisaties, wien deze schoen past, een zeer duidelijke vingerwijzing krijgen binnen welke grenzen zij hun politieke activiteit hebben te beperken. Om duidelijk te zijn: dit geldt voor de Nederlandsche Unie en het zich noemende Nationaal Front, als zijnde de vergaarbakken voor joden en andere anti-Duitsche elementen. Het feit, dat in Amsterdam een propagandawinkel van de Unie op last van de Duitsche autoriteiten werd gesloten, bewijst reeds voldoende welke mentaliteit deze Unie-heeren hebben. En Nationaal Front laat zich, kennelijk uit angst voor de N.S.B., dezelfde richting uitduwen.

In de tweede plaats heeft ons volk alle beschikbare krachten noodig voor den wederopbouw, ook voor den politieken wederopbouw. Stroomingen, welke dit op eenigerlei wijze tegenwerken, handelen in strijd met ons volksbelang en dienen derhalve op de vingers te worden getikt.

Geschiedt dit niet, dan behoort uiteindelijk een kleine burgeroorlog niet tot de onwaarschijnlijkheden, met alle noodlottige gevolgen van dien. Aan welken kant in dat geval de overwinning dan zou zijn, is weliswaar niet twijfelachtig, maar het is een redelooze dwaasheid om het hierop aan te laten komen.

Het Nederlandsche volk heeft thans lang genoeg politieke onrust beleefd. Aan een kleine groep arbeiders- en dus volksvijandige elementen mag niet de kans worden gegeven om een misleide menigte achter de barricaden te jagen!

DE RECHTE LIJN

door Ds. G. VAN DUYL.

Het Nederlandsche volk heeft over het algemeen den naam vooruitstrevend te zijn. Het is onbekend waaraan wij deze als lof bedoelde kenschetsing te danken hebben, want zoodra men een onderzoek instelt naar de juistheid van dit oordeel, komt men tot verrassende ontdekkingen. Men kan immers [illegible] volhouden, dat de gemiddelde Nederlander er voor [illegible] geweest „vooruit te streven", wanneer b.v. nieuwe denkbeelden bij hem aankloppen; integendeel, dan zet hij zich schrap, sluit zich af en heeft snel honderd negatieve argumenten bij de hand, om zich van de zaak af te maken.

De geschiedenis der laatste jaren levert voor deze bewering een triest bewijs: terwijl een stroom van scheppend en verfrisschend leven zich over groote Europeesche gebieden baan brak, heerschte ten onzent de reactie in al haar vormen, in de spitsvondige afwijzing der academici tot in de grove lastercampagnes der z.g. ongeletterde scharen. Men verzette zich — en verzet zich nog — zonder zich nuchter en onbevangen rekenschap te willen geven van hetgeen, alleen reeds door de macht der feiten, om toelichting en erkenning vraagt.

Misschien valt dit verschijnsel nergens zoo duidelijk waar te nemen, als bij de discussies om en over de waarde van het ras. Begin er maar eens over in den eersten, den besten kring, waarin ge U bevindt, en in tal van gevallen zult ge bespeuren, dat men U beschouwt als een zieligen verdoolde, ja als een afvalligen verzaker der beschaving! Het staat immers vast, dat wij allen in den grond menschen van dezelfde makelij zijn en dat alleen hoogmoedige dwazen op den belachelijken waan van verscheidenheid en verschillende geaardheid door afstamming en ras konden komen! Op dit punt is het verweer, en niet zonder reden, bijzonder scherp, want juist hier ligt het middelpunt, waaromheen een belangrijk deel der nieuwe gedachtenwereld zich beweegt. Aanvaardt men het ras als grondelement van het leven, dan storten reeksen „idealen" als bleeke „illusies" ineen.

Vooral theologen van roomsche evenzeer als van protestantsche confessie, beijveren zich geducht het aanvaarden der ras-werkelijkheid als het toppunt van on-, zelfs van anti-christelijkheid aan de geloovigen voor te houden. Onlangs schroomde de Hervormde ds. Eykman niet in zijn, inmiddels verboden, brochure „Wij bouwen verder" aanhangers der rassen-theorie te vergelijken met Judas, den verrader, waarbij hij terloops geruststellend opmerkt, daarmee niets kwaads te zeggen van het Joodsche ras. Maar voor de rest schijnen er voor hem geen rassen te bestaan of mee te tellen!

Een ander in deze kringen gaarne gebruikt hulpmiddel om zich van dit netelige probleem te ontdoen, is het volgende. Zonder zich een oogenblik door de ontzagwekkende hoeveelheid wetenschappelijke literatuur over het rassenvraagstuk uit het veld te laten slaan, vat men de geheele kwestie samen onder het begrip: ras-verafgoding. Wie de beteekenis van het ras toegeeft, wordt met één slag een afgodendienaar genoemd en met een vriendelijk gebaar naar het rijk der „heidenen" verwezen. Dit handigheidje is te doorzichtig om er zich over op te winden, maar met dat al geeft het geen hoogen dunk van de bestrijders der nieuwe levensconceptie. Wanneer het gebruik van holle woorden en grievende aantijgingen hun voornaamste wapenen zijn, behoeven wij niet te vreezen, of de waarheid zal ook in de nu nog door hen bestreken groepen eens zegevierend te voorschijn treden.

Nochtans kan reeds een enkele overweging ieder, die onbevooroordeeld de wereld der menschen bekijkt, op het goede pad helpen. Men vrage zich slechts af, waarom de kunst van onzen Rembrandt onmogelijk door een Rus gewrocht had kunnen worden, waarom de wieg van den onsterfelijken Goethe niet in de Pampa's van Zuid-Amerika had kunnen staan, waarom de prestaties van Jan Pietersz. Coen ondenkbaar zouden zijn geweest, indien hij niet de eigenschappen bezeten had, welke hij dankte aan zijn geboorte uit een Germaansch volk? Kan men zich den Griekschen beeldhouwer Phideas voorstellen, wandelende in de straten van het oude Jeruzalem? Waarom zijn de Javanen in vroeger tijden nooit scheep gegaan om te trachten, den halven aardbol omzeilende, van ons land een kolonie te maken, in plaats wij van het hunne? Het antwoord behoeft men niet ver te zoeken; het geheim ligt voor hen allen in de wezensgebondenheid aan hetgeen wij aanduiden met het woord **ras**. Rembrandt, Goethe, Coen en Phideas, hoezeer zij individueel ook mogen verschillen, zijn typische gestalten van een algemeen levensbesef, waaraan zij in hun scheppen en kunnen een concreten vorm hebben geschonken. Zij vertolken door idee en daad, een bepaalde wijze van schouwen en willen, welke teruggaat op de groote bloedsgemeenschap, waaruit zij stammen. Niet voor niets zei Goethe, deze intuïtieve denker, dat bloed „een heel bijzonder sap" was!

Op elke bladzijde leert ons de historie, dat beschavingen een opgaande lijn vertoonen en zich handhaven ook

in nood en stormgetij, zoolang de zuiverheid van het ras niet vertroebeld wordt door bastaardiseering. Grijpt deze echter in toenemende mate om zich heen, dan zijn verzwakking, ontaarding en ondergang onafwendbaar. Hier heerscht een harde levenswet, welke men op den duur niet straffeloos overtreedt! Een algeheele vermenging van rassen, waar pacifisten en andere wereldverbeteraars zoo zalvend over spraken als panacee voor alle „menschheids"-kwalen, zou gelijkstaan met het te gronde richten van alle ware cultuur; deze afzichtelijke zonde — nochtans consequentie der denkbeelden van de meeste onzer theologen — zou onherstelbaar vernietigen, hetgeen God in de diepten der schepping heeft neergelegd.

Het voorgeslacht was in deze veel wijzer dan de latere „verlichte" nazaten. En wanneer wij het woord ras weer omhoog heffen in zijn oorspronkelijken zin, keeren wij feitelijk terug tot de verloren gegane wijsheid der stammen, uit wier schoot wij voortkwamen. Want ons woord „ras" is afkomstig van het oudhoogduitsche „reiza", dat „rechte lijn" beteekent, dus doelt op het rechte geslacht, in onderscheid met het vermengde, uit gebogen lijnen samengestelde. De Duitsch-schrijvende Houston Stewart Chamberlain, de ziener van het

Eigen foto.

Derde Rijk, concludeert hieruit, dat de waardeering van een rechtlijnige afstamming een oeroud, gezond instinct is: „het verlies van dit instinct", zoo schrijft hij verder, „heeft zonder twijfel de christelijke kerk op haar geweten: zij ziet alleen maar enkelingen en alle enkelingen gelden haar als gelijk." De uitspraak van een zoo positief-christelijk man als deze Chamberlain was, moge menigeen te denken geven!

Het eenige volk ter wereld, dat altijd geweten en nimmer vergeten heeft, waarin de kracht van het ras schuilt, is het Joodsche volk. Aan de koestering dezer waarde ontleende het zijn machtspositie; door het dooden van het rassentiment bij andere volkeren verwierf het zich steeds onbetwiste heerschappij. Men onthoude wat de Britsch-Joodsche staatsman Disraeli eens zei: „ras is alles; er is geen andere waarheid. En elk ras moet te gronde gaan, dat zijn bloed onachtzaam aan vermenging prijs geeft." Hier hebt ge het wereldprogram der Joden; het is tevens ons germaansch program! Er is geen uiteindelijke redding voor het Nederlandsche volk dan in een volledige en doelbewuste trouw aan het eigen ras, d.i. aan het eigen wezen — de rechte lijn, zonder aarzeling of voorbehoud!

Noodkreten van een Amsterdammer.

Woensdag 2 October j.l. was een jood, **Snoek** genaamd, in de leeszaal van de Universiteitsbibliotheek bezig fluistercampagne te voeren: aan een paar jonge studentjes, onervaren „Grünschnabels" gaf hij **de onzinnigste geruchten dóór, die zijn** vrindjes op de beurs verspreid hadden. Een der bezoekers hoorde deze gesprekken en stelde onverwijld de Duitsche Staatspolitie daarvan in kennis. De jiddische sjmoeser zal zijn welverdiende straf niet ontgaan!

De Universiteitsbibliotheek is een prachtige instelling, die van onberekenbaar nut is voor onze stad. De dienst fungeert uitstekend, het personeel is kundig en voorkomend. Maar **de bibliotheek** wordt verpest door de onmiddellijke nabijheid van de zoogenaamde **Bibliotheca Rosenthaliana** of Rosenthal-Bibliotheek. Deze boekenverzameling is afkomstig van zekeren jood **Lesser Rosenthal**; zij is gevestigd in een lokaal op de bovenste verdieping; conservator is „moré" **L. Hirschel**. Daar hokken dagelijks de weerzinwekkendste jodentypen tezamen, grootendeels emigranten. Men vindt er steeds de emigranten **Dahlberg** en **Meyer**, beiden ouwe boeken-zwendelaars van het Rokin; ook de sjacheraars in „hebraica en judaica"" **Herzberger** en **Israel**. Het behoeft geen betoog, dat deze samenkomsten een brandpunt zijn van Duitsch-vijandige fluister-boodschappen. Men walgt als men den zwarten, sjmoesenden troep ziet zitten.

De Marxistische bibliotheek, Keizersgracht 264 (voorzitter de jood **Nehemia de Lieme** en prof. **N. W. Posthumus**, secretaris) is op hoog bevel gesloten en verzegeld. Uitstekende maatregel! Maar waarom blijft het hier gesignaleerde **joodsche rattennest geopend?** Men brenge deze boekerij over naar de plaats, waar zij hoort: naar een synagoge. De geuren, die uit dit joodsche „rozendal" opstijgen, zijn voor Arische reukorganen onverdragelijk.

Ook het **Joodsch-historisch Museum** (secretaris de ouwe boekenjood **Herzberger**) gevestigd in ons mooie Waaggebouw op de Nieuwmarkt, dient te worden opgeruimd. Weg met alle jodenrommel uit de gemeentelijke gebouwen!

Weg ook met het levensgroot portret van den vuilschrijver **Israël Querido** uit de Openbare Leeszaal, Keizersgracht 444 (directrice de jodin **A. C. Gebhard**). De tronie van dien on-Nederlandschen woordklodderaar past niet in een leeszaal, die door de gemeente gesubsidieerd wordt. Op die plek wil de Nederlander zijn Vondel, zijn Hooft, desnoods een van Lennep of Bosboom-Toussaint zien, maar niet het ponim van Israël de Lieveling 1).

Maar vóóral en bóvenal: weg met den persvers-grijnzenden kop van den pornograaf **Herman Heyermans** uit ons mooie Leidsche boschje. Deze joodsche moddervulkaan is berucht genoeg door het vuilste boek der Nederlandsche literatuur: **Kamertjeszonde**. Maar laat men zich toch herinneren zijn lastering van het Nederlandsche **leger in Het Pantser; hoe hij in Op Hoop van Zegen** een oud-koloniaal ten tooneele voert, die onder een vloek de Militaire Willemsorde uit het raam smijt; hoe hij in **Het Zevende Gebod** een katholiek priester zich laat bukken om het schandegeld, dat door een deerne versmaad wordt, grissend op te rapen; hoe hij in **Allerzielen** op de huichelachtigste wijze twee katholieke priesters tegen elkaar uitspeelt om ten slotte beiden door het slijk te halen. En de beeltenis van zulk een „auteur" dulden de Amsterdammers in hun midden, óók de katholieke Amsterdammers! Hoe lang nog?

1) **Querido** beduidt in het Spaansch **lieveling**, in den zin, waarin oudtijds de Franschen van „Mignons" spraken; in goed Hollandsch: **schandknaap**.

Aan alle Nederlanders

Gij wilt den broedertwist aan kant waarvoor de eendracht wijkt? Zet alle Joden uit het land: dan is het doel bereikt.

Engelsche „Kultuurdragers" in Indië.

Openhartige uitspraken.

In 1937 schreef het bekende Engelsche blad de „Times":

„Groot-Brittannië is Israël en Abraham „is de vader van het Engelsche ras. Wat „Jehova zijn uitverkoren volk beloofd „heeft, geldt ook voor de Engelschen: „Ik zal U in een land brengen met groo„te mooie steden, die gij niet gebouwd „hebt, met huizen, welke zonder Uw „toedoen met goederen van allerlei „aard gevuld zullen zijn, met wijn- en „olijfgaarden, die gij niet geplant zult „hebben, opdat gij zult kunnen eten en „U kunt verzadigen".

Eenige jaren geleden schreef de jood James Rothschild:

„Voor de uitvindingen zorgt de Ariër „en indien hij daarbij op een zolder„kamer verhongert, dan is dit zijn zaak. „Dan echter is eerst het oogenblik voor „ons gekomen om de dividenden op te „strijken".

Wij weten hoe ongerust de Engelschen zich er over maakten, toen het [illegible] in 1883/84 gelukte ook voor Duitschland koloniën te verwerven. Toen de ongerustheid over dezen nieuwen gang van zaken verder om zich greep, zeide Cecil Rhodes: „Laten zij maar werken! In het bed, 't welk zij klaar maken, zullen wij ons toch leggen."

Zoo hebben zich de schijnheilige Engelschen sedert de ontdekking van Amerika (1492) en van den zeeweg naar Indië (1498) over de geheele wereld steeds gedragen: zij legden zich in het bed, dat anderen bereid hadden. De Portugeezen, Nederlanders en Franschen hadden in Indië levendige en voordeelige handelsrelaties aangeknoopt; toen de Britten bemerkten, welke schatten deze handel opbracht, vestigden zij niet alleen nederzettingen in Indië, doch zij rustten niet voordat zij de Portugeezen, Nederlanders en Franschen het zij door list of door geweld uit Indië verdrongen hadden. In 1858 werd Indië de Kroonkolonie van Brittanië en in 1877 nam Koningin Victoria den titel van „Keizerin van Indië" aan.

De voorgeschiedenis van het Noord-Germaansche ras kennen wij meer nauwkeurig sedert eenige tientallen van jaren. Thans weten wij, dat voor omstreeks 4000 jaren het overschot aan bevolking uit Noord-Middeleuropa naar de nagenoeg ontvolkte buurlanden emigreerde om er zich als boeren te vestigen. De meesten trokken naar het Zuid-Oosten. Deze kolonisten zonden hunne afstammelingen in den loop der volgende eeuwen steeds verder naar het Oosten. Eerst naar Iran, waar de Germaansche Kultuur zich sterk deed gelden en vervolgens tot in Indië, waar deze Noordsche emigranten als kultuurdragers hun stempel drukten op de levensverhoudingen in het stroomgebied van den Indus en den Ganges. Over hun overoude Literatuur hebben ons Goethe, Rückert en Richard Wagner ingelicht. Oorspronkelijk heerschten hier dan ook levenstoestanden en opvattingen, zooals die bij de Germanen gebruikelijk waren. Later brachten geestelijke ontwikkeling en het ontstaan der Priesterkaste toenemende wilskrachtsverlamming met zich, terwijl langzamerhand ook beïnvloeding van de zijde der inboorlingen zich deed gelden.

Maar hebben nu de Engelschen, die omstreeks 1600 de Oost-Indische Handelscompagnie vestigden, in de 18e eeuw hunne machtspositie uitbreidden en in de 19e eeuw Indië tot Kroonkolonie verhieven, zich daar als „Kultuurdragers" doen kennen? Het tegendeel is waar! Vroeger had ieder dorp zijn school; onder Britsche heerschappij zonk het grootste deel des volks in beklemmende onwetendheid terug. Vroeger bestond er eene hoogontwikkelde manufactuur-industrie; zij moest voor Engelsche handelsinteressen plaats maken. Ook geschiedde er niets tot verbetering van den landbouw; de inboorlingen werden als slaven behandeld. De overheersching door de „Oost-Indische Compagnie" wordt door den bekenden Britschen geschiedschrijver Macaulay gebrandmerkt als „eene periode van onderdrukking, berooving en corruptie in grooten stijl". Welk een schrille tegenstelling bestaat er tusschen de woorden van den schijnheiligen Brit, als b.v. „Heilige zending" en de methoden, die dienden om de Britsche heerschappij te vestigen! Humaniteit? Dan moeten wij denken aan de avonturen van eenen Lord Clive en aan Hastings, tegen wien, wegens zijne hemeltergende handelingen, een proces gevoerd werd, dat zeven jaren duurde of aan Graaf Delhonsie, een man, die den mond vol had van „Godswil", Heilige roeping", zijn „Opdracht het volk gelukkig te maken", doch wiens onmenschelijke, meedoogenlooze terreurdaden oorzaak werden van den afschuwelijken opstand in 1857. Nadat deze in bloed gesmoord was, werd Indië „Kroon-kolonie".

De Britsche regeering gaf toe, dat de heerschende toestanden onhoudbaar waren en Koningin Victoria verklaarde de Indische onderdanen benoembaar in staatsbetrekkingen. Inderdaad zijn er nadien ook wel eens Onder-Koningen geweest, wien de economische belangen der bevolking ter harte ging en die trachtten het geestelijk niveau der bevolking te verheffen, doch wat het „Zelfbestuur" betreft, volgde er slechts eene periode van beloften en woordbreuk, die typisch Engelsch is en tot op heden voortduurt. Wat heeft het volk van 350 millioen zielen er aan gehad, dat 5 hunner in den Raad benoemd werden, waarbij zij niets te zeggen hadden! Gedurende den Wereldoorlog werden 600.000 Indiërs tot den krijgsdienst geprest; het uitgeperste Indische volk moest 1½ millioen goudguldens voor Brittannië offeren, een en ander in ruil voor hernieuwde, meer positieve „Zelfbestuur-beloften". Doch toen de Wereldoorlog afgeloopen was, dacht noch de joodsche Onderkoning Montagu, noch de eveneens joodsche Onderkoning Isaaks (Lord Reading) er aan deze beloften gestand te doen.

Onder leiding van den op den voorgrond tredenden volksmenner Ghandi, groeide de Vrijheidsbeweging krachtig uit, zoodat Engeland in 1935 eindelijk toezegde dat Indië een „Dominion" werd. Doch thans hebben wij moeten vaststellen, dat ook dit wederom een manoeuvre voor uitstel en bedrog was. Zonder zich om deze regeling te bekommeren, beval Engeland in 1939: dat Indië in den oorlog mee moest strijden.

Alleen de overwinning der As-mogendheden, Duitschland en Italië, zal dit onderworpen volk zijn vrijheid wedergeven.

Agentschappen.

In de onderstaande plaatsen zijn Misthoorn-agentschappen gevestigd, waar alle inlichtingen over ons blad gegeven kunnen worden:

ALKMAAR:
B. Roskam, Voordam 15 a.

ALMELO:
Mej. C. J. M. Denneman,
p/a H. Wevers, Mezenstraat 8.

BEVERWIJK:
H. Ribbius, Arendsweg 145.

DELFT:
H. J. SINKE, Oosterstraat 56

EINDHOVEN:
H. van den Hurk, Nic. Beetsstraat 14,
Telefoon 5797.

ENSCHEDE:
Mej. DENNEMAN,
p/a Mevr. Wed. Goossen,
Hengeloschestraat 140.

GOUDA:
J. C. TERLOUW, Oosterhaven 18

DEN HAAG:
A. K. O. F. v. d. HEYDE, Balistraat 104
Telefoon 557407.

HAARLEM:
„De Bundelaar", Kruisstraat 27.
Telefoon 10017.

HILVERSUM:
J. de Way, Rozenstraat 86.

ROTTERDAM en omstreken:
A. G. Bouten, Nobelstraat 103 b,
Telefoon 46611.

ROTTERDAM-Noord:
W. A. de Koning, Zwaanshals 77.

UTRECHT:
Nationale Boekerij en Leeszaal, Lichte Gaard 7, Telefoon 11433.

WASSENAAR:
P. Th. Simon, v. Zuylen v. Nijeveltstr. 67.

ZWOLLE:
B. KOEK, Molenweg 11.

Voltreffers.....

(Nadruk verboden).

Er zijn nog altijd lieden, die in treinen en café's het praatje roddelen, dat Prins Bernhard bij de gevechten in Zeeland zijn hand zou hebben verloren.

Het is intusschen komen vast te staan, dat de Prins reeds veel eerder het hoofd verloren had.

Dezer dagen zou een Joodsch koopman tot volle tevredenheid van een Christen een order afgeleverd hebben.

Door den directeur van het Rariteitenkabinet is op 's mans aanhouding *f* 5.000.— uitgeloofd.

In den trein tusschen Amsterdam en Haarlem hing een Jodenman gruwelverhalen over Duitschland op tegen een mede-reiziger, die zich als nationaal-socialist ontpopte.

Naar wij nader vernemen is de toestand van eerstgenoemde thans buiten levensgevaar.

In de schoone Residentie schold een inwoner een Jood voor aap uit.

Tegen deze beleediging is een aanklacht ingediend... door een lid van de dierenbescherming.

Een lezer vraagt ons hoe eigenlijk de benaming „Jodenkoeken" ontstaan is.

Vroeger moeten deze koeken erg strooperig geweest zijn, nogal eens aan ondergewicht hebben geleden en zwaar op de maag liggen.

Krachtens een besluit van de overheid zal de aanstelling of bevordering van joodsche ambtenaren verboden zijn.

Terecht, reeds te lang werd er door vreemde oosterlingen in onze regeeringszaken „geneusd".

De Bijenkorf adverteert in de dagbladen als volgt: Wij kunnen U aanraden eens een kijkje te komen nemen; U zult er ideeën opdoen.

B.v. het idee om de Bijenkorf zoo spoedig mogelijk te ariseeren!

In de Waag schrijft een medewerker o.a.: De man, die als historische held wil optreden, dient over heel wat moed te beschikken.

Hij zal in elk geval geen Waaghals zijn...

Svenska Dagbladet meldt, dat men te Londen thans een ondergrondsche krant uitgeeft.

Onder redactie van de Londensche onderwereld vermoedelijk.

De schuld van den oorlog komt op Engeland neer, aldus een courantenbericht.

En volgens het dagelijksch Duitsche legerbericht: nog een en ander meer!

In het Nationale Dagblad wordt felle critiek uitgeoefend op de familie Wijk, die in de militaire belangenvereeniging „Ons Belang" niet minder dan 18 baantjes bekleedt.

Een bloeiende vereeniging van Wijkbelangen dus...

Het daghet in Nederland.

In opdracht van den Commissaris-Generaal voor Bestuur en Justitie, heeft de Secretaris-Generaal van Binnenlandsche Zaken aan de provinciale en gemeentebesturen een rondschrijven gericht, dat van buitengewoon belang is.

In Nederlandsche bestuursorganen en in openbare publiekrechtelijke lichamen zullen voortaan geen personen, die geheel of gedeeltelijk van Joodschen bloede zijn, meer op arbeidsovereenkomst naar burgerlijk recht mogen worden in dienst genomen of bevorderd.

Voor alle publiekrechtelijke lichamen, inrichtingen of stichtingen, waaraan Staat, provincie, gemeente of eenig ander openbaar lichaam deelneemt, geldt hetzelfde.

Lieden die, geheel of gedeeltelijk, van Joodschen bloede zijn, mogen in geen enkel ambt meer worden geplaatst, ook niet in een eere-ambt. Ook het onderwijs is voortaan voor Joden gesloten, behalve dan bij scholen, die uitsluitend door Joodsche leerlingen worden bezocht.

Er wordt uitvoerig en nauwkeurig voorgeschreven, wie als Joodsch te beschouwen is. Ook lieden wier echtgenooten geheel of gedeeltelijk Joodsch zijn behooren erbij. Wie in het huwelijk wil treden met iemand, die geheel of gedeeltelijk van Joodsch bloed is, moet terstond worden ontslagen.

Er worden verder van alle belanghebbenden verklaringen geëischt over hun afkomst, huwelijk enz. in den zin der verordening. En voorts moeten alle gegevens over alle ambtenaren en alle personen die in vasten of tijdelijken dienst zijn van gemeente, provincie of een ander publiekrechtelijk lichaam, worden ingeleverd voor 1 November a.s. In deze opgave moet ook worden opgenomen het inkomen, zoowel dat wat de betrokkenen genieten uit ambtelijken of dienstarbeid, als dat wat zij trekken uit privé-vermogen.

Men ziet, de komende groote reiniging, die wij zoo herhaaldelijk aankondigden, is ook op dit uiterst belangrijke gebied begonnen. En geheel volgens de nationaal-socialistische beginselen, die, in de plaats van het geklets, de daad hebben gesteld, komt men al dadelijk met flinke maatregelen. Wij zullen nu eens afwachten hoe het gedeelte van de Nederlandsche pers, dat zich zoo zeer verheugde over de sluiting der vrijmetselaarsloges, thans hierop zal reageeren. Maar hoe dit ook zij, het resultaat van deze reiniging zal zoo groot zijn, dat de waardeering ervan bij ons Volk meer dan evenredig zal zijn. Ook wanneer deze waardeering niet openlijk tot uiting komt, omdat men zich in Nederland wel weer zal schamen om te bekennen, dat de Jodenverheerlijking, waaraan men zich hier te buiten ging, erger was dan een vergissing en een misdaad tegenover het eigen volk.

In het vorige nummer gaven wij namen en bijzonderheden, welke den invloed documenteeren, die het Jodendom heeft bij een firma als Philips en daar speciaal in de afd. Nederland. Wij hopen spoedig te mogen vernemen, dat, ook voor de particuliere bedrijven, gelijksoortige maatregelen zullen worden voorgeschreven. Het is de hoogste tijd.

Nederland op weg naar de Neurenberger wetten.

Eerste officieele maatregelen tegen Joodschen invloed.

In het land van kaas en boter,
fruit en groenten, vleesch en GOUD,
werd de nood van 't volk steeds grooter,
wijl men Joden had vertrouwd.
Want de leden van „de natie"
waren hier gelijkgesteld,
en dat niet om hun prestatie,
maar uitsluitend om hun geld.

Later kwamen, luid en vettig,
Duitsche Joden, treinen vol.
Hier vond men dat blijkbaar prettig,
want de pers sloeg zelfs op hol.
't Joodsche kranten-krijschen wekte
het verdwaasde meêlij op
en men hield een straatcollecte,
met den nek reeds in den strop.

[illegible] gasten bleven
en ons Volk werd niet gespaard;
want hier mochten zij weer leven
naar hun parasieten-aard.
't Water steeg hier tot de lippen;
men verloor den levensmoed.
Maar de Joden en hun sippe
leefden hier in overvloed.

Met hun bank- en smokkelzaken,
met confectie enzoovoort,
wisten zij profijt te maken,
steeds volkomen ongestoord.
En dit landje in te lijven
scheen een Joodsche kleinigheid.
Want een Volk van oude wijven
heeft een zelfde overheid.

Al wat Jahwe hun beloofd had,
scheen te wachten in dit land.
Amsterdam, de oude hoofdstad,
kwam geheel in Jodenhand.
Al te zwak was de bestrijding
der brutale Joodsche kliek.
Zij kreeg onbetwist de leiding,
ook in pers en politiek.

Tot 10 Mei kwam! Ach, zij grienden,
hand op 't broekje, snachels bleek.
Want John Bull, dat puik der vrienden,
liet hen deerlijk in den steek.
En toen het kanongebulder
weldra zweeg, op 14 Mei,
leek ons Vaderland, o wonder,
plotseling wel Jodenvrij!

Niet éèn zag men in de straten,
want het slecht geweten sprak!
Maar, volmaakt met rust gelaten,
kwamen ze op hun gemak
en begonnen weer te zwetsen,
als vanouds in trein en kroeg
en ook weer hun laster-hetze
fluisterend nu, maar druk genoeg.

Op de liberale fractie,
die, naar den eisch van dezen tijd,
tot de Unie der reactie,
steeds pro-Joodsch werd uitgebreid,
bouwden zij de laatste hope,
dat hun zaakje weer zou gaan.
Daarom: alle Joden loopen
achter Linthorst Homan aan!

Maar, de nazi's werkten grondig.
En, hoewel nog niet op reis,
gaan de Joden, kort en bondig,
reeds uit ambt en onderwijs.
en nu staan ze weer te grienen
en ze zitten, met de kliek
der ontaarden, die hen dienen,
weer opnieuw in de paniek.

Maar, straks worden de bedrijven
zeker ook geariseerd.
Misschien is nu, hun die blijven,
wat bescheidenheid geleerd
en het goed gedrag van gasten,
wien slechts eerlijk recht geschiedt.
Zoo besparen zij zich lasten
en ons — ligt de hardheid niet.

De opvoeding in het Groot-Duitsche Rijk [1]).

De redactie van een tijdschrift zou geen grootere fout kunnen maken, dan de beoordeeling van dit boek in te deelen bij „Onderwijs". In werkelijkheid houdt dit voortreffelijke werkje van 112 bladzijden zich bezig met **opvoeding**, maar dan — en dit is voor den gemiddelden Nederlander het onverwachte en onbegrijpelijke — met de **opvoeding** van den **Staat** en al zijn apparaten in nationaal-socialistischen geest. Of beter nog, met een zoodanige doorwerking van den nationaal-socialistischen geest van den Staat, dat die Staat zelf met het nationaal-socialisme in volkomen harmonie functionneert. Het is dus een boek, dat ook nog terloops spreekt van den strijd en van de moeilijkheden om de apparaten van weleer nu in nationaal-socialistischen geest te doen handelen. Want dit is juist het verschil tusschen dit boek (dat het geheele terrein overziet), en

1) **Erziehung im Grossdeutschen Reich. Eine Ueberschau über ihre Ziele, Wege und Einrichtungen von Ministerialrat Dr. Rudolf Benze, Gesamtleiter des Deutschen Zentralinstituts für Erziehung und Unterricht. 1939.**

de pogingen om ook eens zoo iets **in „Nederlandschen geest"** te doen, dat men, bij het lezen er van en de vergelijking met dergelijke pogingen, terstond voelt, dat de letter doodt, maar de **Duitsch-socialistische geest** levend maakt. En Hitlers nationaal-socialisme gaat bij alle opvoeding onveranderlijk uit van de **beteekenis en de waarde van de erfelijkheid van Germaansche raseigenschappen.**

Een honderdtal bladzijden in dit glasheldere werk — dat zich natuurlijk ook, tamelijk uitvoerig, met het onderwijs in verschillende soorten van scholen bezig houdt — laat ons nu, in zeer eenvoudige doch boeiende taal, zien, **hoe** dit beginsel én in de partij zelf én in den Staat naar voren wordt gebracht. Met overtuiging wordt van de waarde van lichamelijke opvoeding gesproken. Maar altijd staat ook daar weer den opvoeder, als ideaal beeld, het rassisch schoone en krachtige lichaam voor den geest en de mensch, die, in volledige overgave, alle eigenschappen van geest en lichaam in dienst stelt van de gemeenschap. Hoezeer dit verschilt van de persoonlijke liefhebberij van de democratie behoeft hier niet gezegd te worden.

Die geen totale vreemdeling in het Nederlandsche Jeruzalem is, weet welke krachten hier aan het werk waren en wel aan het werk móésten zijn om het begrip „karaktervorming" voor de Nederlandsche opvoeding elke beteekenis te ontnemen. Ook de karaktervorming van het confessioneele onderwijs, voor zoover het daaraan deed, was op belangrijke punten een karaktervorming in de verkeerde, d.w.z. oud-testamentische richting. En den karakterloozen Nederlandschen Staat was, als zoodanig, „karakter" in de praktijk volkomen onverschillig. Waar zouden de karakter**looze** democratische onderwijskringen ooit het recht aan hebben kunnen ontleenen om van „karakter**vorming**" te kunnen spreken?

Daar staat lijnrecht tegenover, dat de N.S.D.A.P. met alle middelen, waarover zij nu beschikt, en steeds meer in den Staat beschikt, oud en jong tot bewondering brengt voor waarachtigheid en trouw, vrijheidsliefde en begrip van eer, mannenmoed en vrouwelijke waardigheid, levensvreugde en levensernst. Als gij, lezer, belang stelt in **die middelen,** dan zal Dr. Rudolf Benze U die op boeiende wijze uiteenzetten.

Belangwekkend is het om te lezen, hoe, daar waar de levensopvatting dezelfde is, en uitsluitend gericht op het welzijn van het geheel, het gemeenschappelijk leven in ordelijke kampen en gebouwen, in de vrije natuur ver van de stad en haar ontzenuwenden invloed, een krachtige, opvoedende waarde kan hebben. Hieruit vloeit dan b.v. voor de jeugd het stichten van internaten bij scholen, en de inrichting van uitstekende jeugdherbergen voort. Natuurlijk hebben we ook in Nederland daar wel van gehoord en ook zooiets gedaan; het lezen van dit boek zal U echter het reusachtige verschil doen begrijpen.

Zoo vaak hebben we door den Führer van het Groot-Duitsche Rijk den geest van kameraadschap aan het front in den Wereldoorlog hooren prijzen. Dr. Benze brengt U nu in aanraking met de S(turm)-A(bteilung), met de S(chutz)-S(taffeln), de Hitler-Jugend, de N. S. Frauenschaft en nog veel meer afdeelingen der N.S.D.A.P., die alle uit dezelfde gedachte leven en waar we dikwijls van gelezen hebben, maar nooit met zooveel kennis van zaken en toch zoo duidelijk, beknopt en boeiend. Hij geeft U zelfs telkens de adressen, die U noodig zoudt kunnen hebben; werkelijk een onschatbaar voordeel.

De eenvoud, waarmee het Duitsche nationaal-socialisme oogenschijnlijk onoplosbare problemen toch oplost, grenst aan het wonderbaarlijke. De breede lagen van de bevolking weten niets van de geheimzinnige wijze, waarop iemand professor of docent aan een Nederlandsche Universiteit wordt. Slechts af en toe lekt over den duffen kliekengeest van dezen streng gesloten kring iets uit. Zie nu, hoe het nationaal-socialistische Duitschland daar een einde aan gemaakt heeft en ieder een eerlijke kans geeft:

Degene, die zijn studie door het behalen van den doctoralen graad afgesloten heeft, kan op zijn vroegst in het derde jaar daarna door een nieuw examen den graad van Dr. habil(itandi) verwerven. Hij kan dan docent aan een Universiteit worden, nadat hij eenige openbare lessen gegeven heeft en bewijzen kan, dat hij op bevredigende wijze deelgenomen heeft aan een kamp („Reichslager für Beamte" in Bad Tölz) en aan de Academie voor Docenten. Zijn benoeming tot Docent geschiedt in overeenstemming met de behoefte daaraan aan de Universiteiten.

In Nederland hebben we heel wat Gymnastiekleeraaren, die te oud en te stijf geworden zijn om bepaalde lichaamsoefeningen nog langer voor te doen; Duitschland stelt een paar bijvakken voor hun opleiding verplicht, die de man dan op lateren leeftijd doceeren kan.

In Amsterdam geeft de Unitas Studiosorum Amstelodamensium, bij den angst en de verslagenheid der burgerij over de nachtelijke moordpartijen der Engelsche vampieren, blijk van hooggestemden gemeenschapszin door Mej. M. E. Fransen mee te deelen, dat de Societeit de beschikking kan krijgen over een algemeene vergunning en het meisje voortaan een sterkeren borrel zal kunnen drinken dan 4% alcohol. „Het bezit van een dergelijke vergunning is steeds de wensch geweest van Unitas en in verband met het groote belang heeft de Senaat niet geaarzeld om de leden bijeen te roepen." Daarmee tevens bewijzende, hoe verkeerd de politie doet deze jonge vrouwen en mannen met eigen levensgevaar 's nachts uit het vieze water van onze donkere grachten op te visschen.

Ook in dit opzicht heeft het Derde Rijk een gunstige verandering bewerkt, doordat het al die oude vereenigingen ontbond en alle studeerenden der Duitsche Universiteiten in de Deutsche Studentenschaft tezamenbond. Lid van de afdeelingen kan slechts diegene worden, die kan aantoonen, dat hij als mensch dat waard is.

Ten slotte een grief. Het nieuwe Duitschland bezit een „Hochschule für Politik" (Berlin W 8, Schinkelplatz 6), klaarblijkelijk een schitterende instelling. En daarover nu nog het volgende.

In overleg met den Duitschen Academischen Austauschdienst richt deze Hoogeschool in de tweede helft van Juli een vacantiecursus voor buitenlanders in onder den titel van: „Het Nieuwe Duitschland". Lezingen van vooraanstaande wetenschappelijke mannen, opvoeders en deskundigen op velerlei gebied zetten de leidende gedachten van den Duitschen Staat uiteen; talrijke tochten brengen de deelnemers naar de plaatsen van Duitsche kultuur en wetenschap, verleenen vrij inzicht in het nationaal-socialistische opvoedingswerk en den rijksarbeidsdienst, de Hitlerjeugd en de nieuw opgerichte instituten voor volksopvoeding. De deelnemers aan dezen vacantiecursus kunnen hierdoor een helder en waarheidsgetrouw beeld van de vormende krachten van den nieuwen Staat krijgen.

De grief nu is deze. Hoewel we weten, dat de Nederlandsche Regeering o.a. in den persoon van Colijn den vinger vast op den pols van de Duitsch-nationaal-socialistische propaganda trachtte te houden en er inderdaad in slaagde een vrijwel verlammenden invloed daarop uit te oefenen, was het toch mogelijk geweest in de jaren, die achter ons liggen, in de Duitsche bladen, die hier nog mochten verkocht worden o.a. in „Das Schwarze Korps", de aandacht op het doel, de inrichting en de werkwijze van deze cursussen te vestigen. Vele vrienden van Duitschland, die in hun vacanties, na den 12den Juli, nagenoeg doelloos in het Rijk rondzwierven, zouden dan de door hen zoozeer begeerde gelegenheid gevonden hebben om juist, met hetgeen ze zochten, in aanraking te komen.

H.

Vrijmetselaars en Jezuieten: bondgenooten.

Ons antwoord aan den Heer Jac. P. van Term.

Ons blad heeft er, gedurende de jaren van zijn bestaan, herhaaldelijk op gewezen, dat op 22 Juni 1928 te Aken een bijeenkomst heeft plaats gevonden tusschen vooraanstaande vertegenwoordigers van Jezuietenorde en Vrijmetselarij; dat voor de Jezuietenorde aanwezig was Pater Hermann Gruber S. J. en voor de vrijmetselarij Ossian Lang, Eugen Lennhoff en Dr. K. Reichl; en dat daar was besloten tot een gemeenschappelijken strijd tegen de **Volksche idee** en dus tegen het nationaal-socialisme en zijn **rassenleer.**

Een der beste Nederlandsche kenners van de vrijmetselarij, de Heer Jac. P. van Term, hoofdredacteur van „De Limburger Koerier", een der organen van de jezuietische Katholieke Actie, heeft, naar aanleiding van wat wij in ons blad van 1 Sept. over deze kwestie hadden gezegd, een artikel geschreven voor de Neerlandia Pers, dat, geheel of in uittreksel, door sommige andere bladen werd overgenomen.

De Heer Van Term beschikt over gegevens, die hem door zijn vriend, wijlen Pater Gruber, zelf zijn verstrekt en neemt dus een bevoorrechte positie in. Maar toch vertelt de Heer Van Term niets anders en niets meer dan het verhaaltje, dat voor deze zaak blijkbaar geijkt werd en dat luidt als volgt:

„Jezuieten en vrijmetselaars zijn bijeengekomen uitsluitend en alleen om de manier waarop zij elkaar bestreden in de toekomst op een hooger peil te brengen. De uitnoodiging was uitgegaan van den Amerikaanschen vrijmetselaar Ossian Lang. En zoowel Gruber als de vrijmetselaars handelden op eigen aandrift; zonder opdracht of medeweten van hun organisaties dus. Besloten werd om elkaar voortaan te bevechten op nettere manier en van een strijd tegen de volksche idee, laat staan een gemeenschappelijken strijd, is geen sprake geweest. Als „De Misthoorn" dat zegt is dat een onjuiste en onfraaie methode: legenden scheppen en daarop wrokgevoelens willen uitzaaien."

Nadat eerst de samenkomst was ontkend en daarna een andere uitvlucht was verzonnen (waarop wij hieronder terugkomen) wordt nu het bovenstaande simpele verhaaltje steeds gebruikt en het verbaast ons wel eenigermate, dat een geleerde voorvechter van de Jezuieten als de Heer Van Term het, zonder er ook maar een schijn van argument aan toe te voegen, herhaalt. Daarmee demonstreerende dat de zaak zelf verloren is.

Wij stellen nu de volgende vragen:

Waarom deelde pater Gruber den volledigen tekst van den, van Lang uitgeganen oproep niet mee? Deze is van zoo groot gewicht, dat hij niet had mogen ontbreken.

De manier, waarop twee groepen elkaar bestrijden, is een kwestie van tactiek. Hierover zijn de meeningen meestal verdeeld, wat ook in dit geval van vrijmetselaars en Jezuieten was gebleken. Wanneer nu deze tactiek het eenige onderwerp van bespreking was, hoe kon dan, indien elk der aanwezigen niet voor zijn groep, maar uitsluitend voor zichzelf sprak, van deze bijeenkomst eenig resultaat worden verwacht? En waarom haar dan belegd? In een strijd tusschen doodsvijanden let ieder erop zelf geen fouten te begaan, maar heeft immers juist belang bij de flaters van anderen!

Een dergelijke bijeenkomst, waarvoor iemand uit Amerika naar Aken reisde, kon alleen maar succes hebben, wanneer elk der aanwezigen wist, dat hij, voorzoover het te bespreken onderwerp betrof, zijn geheelen broederkring achter zich had. En dat kon alleen het geval zijn wanneer het ging om **beginselen en niet om tactiek.** Nu is het aantal **beginselen, dat Jezuieten en** vrijmetselaars **gemeenschappelijk hebben**, niet zoo heel groot. Het beperkt zich tot het **dogma** van de algemeene gelijkheid van het menschdom. (Behalve dan algemeene voorschriften, die voor elke geheime orde gelden). En de nationaal-socialistische is de eenige niet-Joodsche wereldbeschouwing, die zich **door verwerping van dit dogma** van de andere onderscheidt en in het bijzonder van de jezuietische en de maconnieke. Zonder aansnijding van dit thema ware de bespreking dus zinloos geweest. En indien, volgens Gruber—Van Term, van meet af door de partijen werd vastgesteld, dat met de **beginselen niet geschipperd kon worden**, kon alleen een bespreking van dat éène onderwerp effect hebben. Het zou trouwens niet de eerste bespreking van dien aard zijn, waarp besloten werd tot „getrennt marchieren, vereint schlagen". En de door beide geheime machten gevolgde politiek is een bevestiging van deze gevolgtrekking! Heeft niet elke rede van den Paus, die den wereldtoestand betrof, bijval betuigd aan de politiek van den vrijmetselaar Roosevelt? Bevatte niet het allerhoogste jezuietische orgaan, de „Osservatore Romano" telkens weer hatelijke aanvallen op Duitschland, die hier werden weergegeven in de bladen der „Actio Cattolica en verder naklonken tot in „Zwart Front" toe? Was er niet, in dit opzicht, volledige overeenstemming met de uitvallen tegen het nieuwe Duitschland, zooals die dagelijks voorkwamen in de Joodsch-maconnieke pers van alle landen?

Wij vragen verder.

„De Misthoorn" is in zijn derden jaargang, zegt de Heer Van Term. Juist en ons blad heeft al dien tijd tegen Jodendom, vrijmetselarij **en Jezuietisme** gestreden; en zijn medewerkers doen dat al veel langer! Waarom zweeg Van Term ons vroeger dood, toen wij moeizaam een oplaag van 1500 exemplaren in stand hielden en valt ons aan, nu wij uitkomen in vergroot formaat met 20.000 exemplaren en school maken?

Waarom ontkent de Heer Van Term iets wat wij niet beweerd hebben, nl. een volledig samengaan van Jezuieten en Vrijmetselaars? Wij spraken toch slechts van dien eenen gemeenschappelijken vijand, de rassenleer, welke zij tezamen willen vernietigen.

Wanneer alleen maar besloten was om den strijd voortaan op wetenschappelijker, edeler en minder liefdelooze wijze te voeren, waarom dat dan niet dadelijk bekend gemaakt? Waarom werd, integendeel, de conferentie van **Aken angstvallig geheim gehouden?**

En toen de zaak toch uitlekte en, na de aanvankelijke ontkenning, toegegeven móest worden, waarom werd toen het voorwendsel gebruikt, dat het was gegaan om strijd tegen... **het bolsjewisme?** Moest zoo de ontwakende argwaan van het volk worden afgeleid?

Is het den Heer Van Term bekend, dat de Vrijmetselaar-schrijver Eugen Lennhof niemand anders was dan de **Jood Loewy?** En dat daar dus te Aken Jood, Vrijmetselaar en Jezuiet, het drietal dat door Ir. J. van Roessel zoo treffend „De Duivelsche Drieëenheid" werd genoemd, **broederlijk bijeenzaten?** Van Term zal zeker weten, dat deze Jood vrijmetselaar was van den 33en graad en hoofdredacteur van de zeer invloedrijke „Wiener Freimaurer Zeitung".

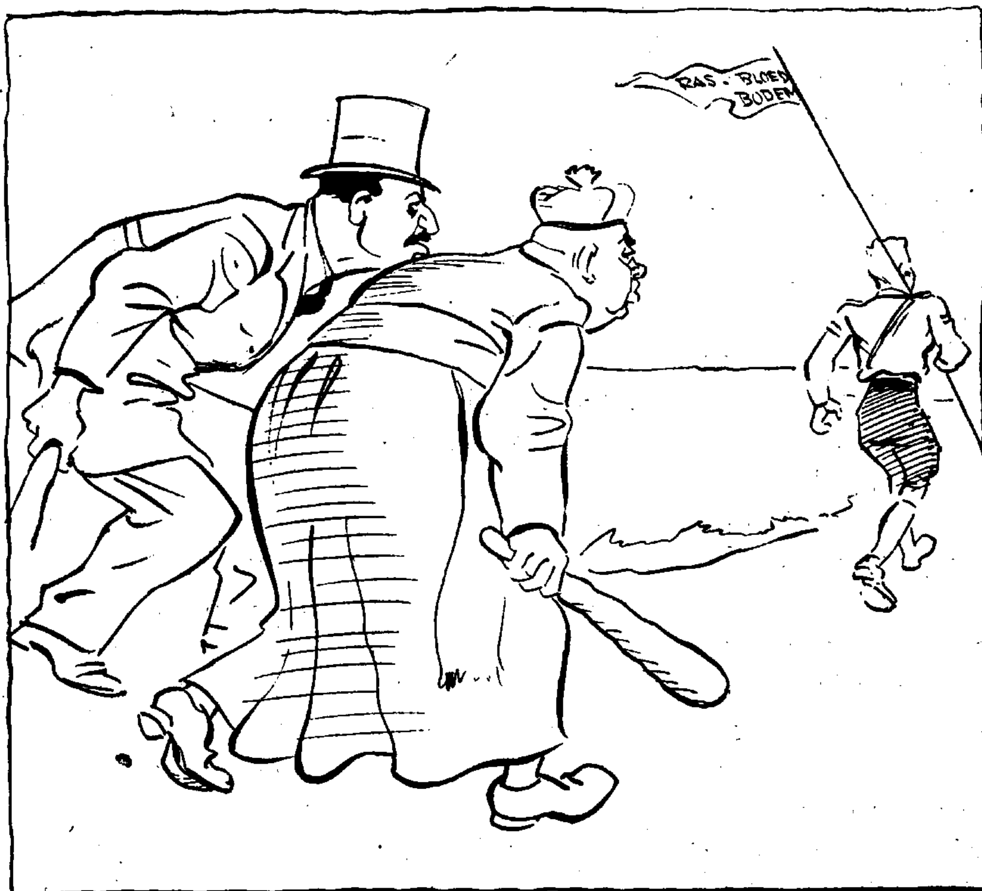
Pater Gruber was algemeen bekend als de beste kenner der Vrijmetselarij. Heeft de Orde hem misschien juist afgevaardigd, opdat het volk zou zeggen: „O, Gruber, die kent de Heeren, dan is het in orde" en om zoo het geraffineerde plan van een verbond te verbergen?

Wij willen hiermee de rij lastige vragen sluiten en nog aanhalen, wat de vrijmetselaar Dr. K. Reichl, een der deelnemers aan de conferentie, zelf van de zaak zegt:

„Er was slechts korten tijd verloopen

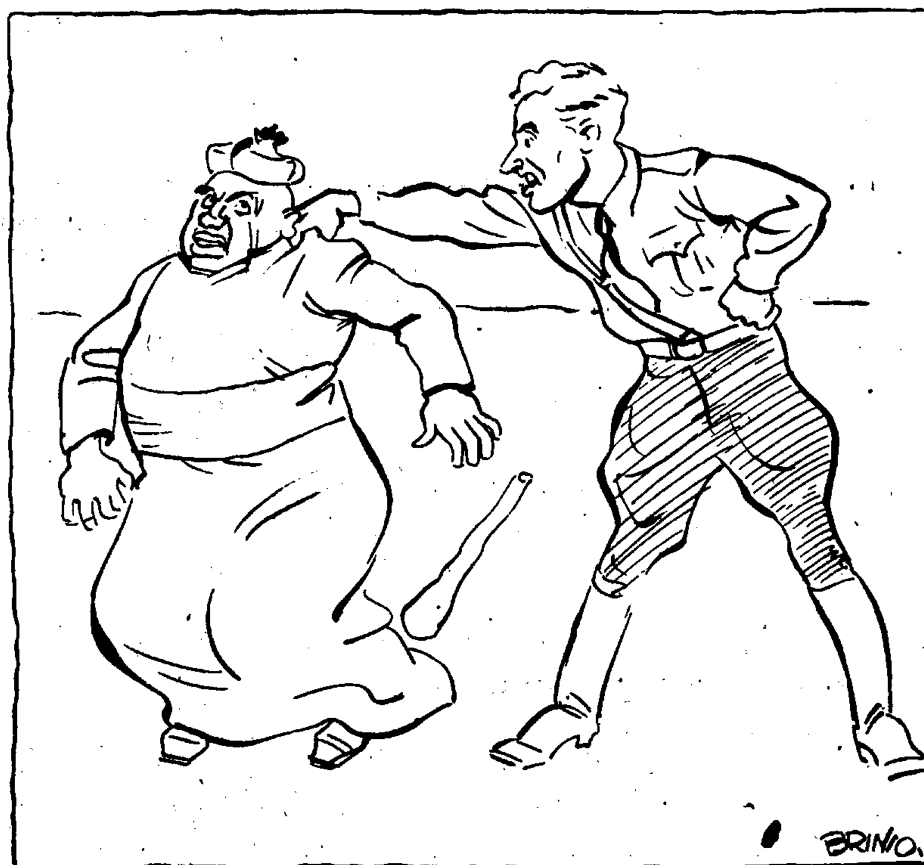
De Jezuiet en Vrijmetselaar
bevochten eeuwenlang elkaar
en met een ware razernij,
elk voor **zijn** wereldheerschappij!

Het volksche denken, rassenleer,
komt op, en beiden schrikken zeer.
Zij sluiten vrêe en, naast den Jood,
zweren ook zij die leer den dood.

Maar, ook gezamenlijk gewoel,
mist deze keer volmaakt zijn doel,
want nieuw ontwaakte frissche kracht,
velt reeds den een — de ander lacht!

Te vroeg — want hij bemerkt alras,
dat uitstel nú géén afstel was;
omdat het nieuwe, onverzwakt,
ook hem straks bij het nekvel pakt.

na de samenkomst der vertegenwoordigers der Societas Jesu en die van de Loge, toen het bijna ongeloofiijke feit uitlekte en de openbare meening bijna als met een donderslag trof. Welke inwendige en uitwendige toestand deden de Societas Jesu en de Vrijmetselarij dusdanig tegen alle overlevering en verleden handelen? Welk program hadden de afgezanten van beide partijen voor de besprekingen meegebracht?

Een eersteklas sensatie, omdat al lang niet meer vertegenwoordigers der roomsche kerk en van de vrijmetselarij samen aan een tafel zijn gaan zitten om te onderhandelen.

Op dien dag (22 Juni 1928, Red. Misthoorn) zaten de vertegenwoordigers en exponenten van het antimaconnieke katholicisme en van de anti-katholieke vrijmetselarij samen aan een tafel om te onderhandelen!"

„Men weet toch van de geheele organisatie der vrijmetselarij, hoe **onmogelijk en geheel uitgesloten** het is, dat vrijmetselaars buiten weten en besluit van hunne leiding eenvoudig op eigen houtje een privé-actie van een dergelijk belang en gewicht op touw kunnen en mogen zetten. Het (beweerde) privé-karakter is in dit geval eenvoudig de schijnheiligheid eener sluwe politiek. De Opperste Raad, die van de reis naar Aken wel geweten heeft en haar moest hebben toegestaan, hield zich daardoor een achterdeurtje open voor het geval, dat het plan zou mislukken of onaangenaam opzien zou baren."

„De hooggraadvrijmetselaren Lennhoff en Reichl, die door de Loge tot het aan den gang brengen van de besprekingsactie en later tot het sluiten van den vrede tusschen **de Orde der Jezu-**

ieten en **de Orde der Vrijmetselaren** waren uitgezonden, stonden onder dezelfde verplichting tot gehoorzaamheid als hun tegenspelers. of beter gezegd medespelers, de Jezuieten. De hooggraadbroeders van den Schotschen Ritus beloven met zware eeden precies dezelfde absolute gehoorzaamheid tegenover de Opperste Raden, die op hun beurt gezamenlijk (sedert 1875) in de „Confederatie van Lausanne" zijn vereenigd, als de volgelingen van Loyola — hierop zij nogmaals de nadruk gelegd — dit tegenover den Jezuietengeneraal doen. Er is geen kwestie van, dat willekeurige vertegenwoordigers der beide Orden in een dergelijke buitengewoon belangrijke en singuliere actie, met een dergelijke draag- en reikwijdte, privé, zuiver persoonlijke opvattingen behandelen, neen, **dat alles kon slechts met allerhoogste goedkeuring en met de uitdrukkelijkste toestemming der leidende personen geschieden."**

„Onmogelijk kon zij (de Vrijmetselarij, Red. Misthoorn) in het openbaar den waren toestand, de werkelijke, hoogst dwingende **politieke** noodzakelijkheden bekennen, die haar tot den Canossagang noodzaakten. De waarheid moest met een manteltje worden bedekt, het katholieke publiek zand in de oogen worden gestrooid, ja tenslotte moesten de feiten juist worden omgedraaid."

En de jood-hooggraadvrijmetselaar Lennhoff (recte: Loewy) praat eveneens zijn mond voorbij, als hij op blz. 406 van „Die Freimaurer" zegt:

„In latere brieven werd Pater Gruber nog duidelijker. De groote anti-maconnieke actié van Ludendorff, waarvan later nog zal worden gesproken, en die hoofdzakelijk hierin bestaat, dat, in plaats van den duivel, nu door het rassisch-volksche nationalisme „de jood" wordt geëxponeerd, noemt Gruber het non plus ultra van den onzinnigsten zwendel van een der allerberoemdste Duitsche veldheeren aller tijden."

Na van al het bovenstaande kennis genomen te hebben, kan de lezer zelf beoordeelen wie legenden schept, wij of het Jezuietisme bij monde van den Heer Van Term.

Tenslotte wijzen wij bij voorbaat de beschuldiging van anti-papisme, die wel weer zal worden uitgebracht, ten scherpste af! Wij weten dat zeer vele geloovige Katholieken en daaronder priesters, den Jezuietischen geest, zoo in het heden als in het verleden, verfoeien, omdat zij weten dat deze geest de Kerk meer schaadt dan wat anders ook. Zij ook zouden het Jezuietisme, liever vandaag dan morgen, vernietigd willen zien, maar zij staan er machteloos tegenover, omdat het reeds te ver is voortgewoekerd.

HET DUITSCHE VIERJARENPLAN.

Zes millioen werkloozen snakten naar Arbeid... Zes millioen werkloozen krégen Arbeid!...

Op 17 October 1936 kreeg Hermann Göring opdracht om het Vierjaren-Plan te organiseeren.

„Over vier jaren moeten wij geheel onafhankelijk zijn van het buitenland, voor wat betreft de grondstoffen, die wij door Duitsche bekwaamheid, chemie en machine-industrie en door onzen mijnbouw tot stand kunnen brengen." **(Hitler in 1937)**

Toen Adolf Hitler in Januari 1933 de macht in Duitschland overnam, stelde hij zich tot taak, dit ontzettend groote probleem op te lossen: mèèr dan 6.000.000 werkloozen arbeiders wèrk te verschaffen! De rijkshuishouding bevond zich toen in een onheilspellende crisis, de financiën van staat en gemeente waren bijna volkomen uitgeput, de Duitsche boerenstand was den ondergang nabij, kortom, de toestand stond er vrijwel hopeloos voor. Acht en veertig uur nadat Hitler de macht had overgenomen, op 1 Februari 1933, kondigde hij aan, dat hij den Duitschen arbeider door een geweldigen alles omvattenden aanval op de werkloosheid zou redden. Met dit groote doel voor oogen, een ideaal, waarvoor zelfs de zoo bitter teleurgestelde Duitsche arbeiders hun schouders ophaalden, hebben de Duitsche economen, op last van Hitler, gezocht naar een oplossing voor dit probleem, en thans kan worden vastgesteld, dat in vrijwel alle opzichten de beoogde plannen verwezenlijkt zijn.

Voor het grootste gedeelte is het 't Verdrag van Versailles geweest, dat het economische apparaat van Duitschland bijna volkomen kapot maakte. Afgezien nog van het feit, dat Duitschland zijn bezittingen in Afrika verloor (Engeland eigende zich tusschen de bedrijven door maar liefst 70% der voormalige Duitsche koloniën toe!) verloor het moederland door bemiddeling van het genoemde Vredes(?)verdrag 20% van zijn weidegrond, 24% van zijn wijnbergen, 15.6% van zijn akkerland, 13.9% van zijn suikerbieten en 18.2% van zijn aardappelen. En het kàn niet anders, of dergelijke onlogische maatregelen zijn funest voor den boerenstand. Tevens verloor dit land — eveneens door Versailles — 25.9% van zijn steenkolen, 68.3% van zijn zinkerts en 74.5% (!) van zijn ijzererts. Door het verlies zijner koloniën was Duitschland voorts, voor wat betreft zijn behoefte aan ijzer, koper, staal, lood, katoen, petroleum en enkele andere grondstoffen, geheel op den invoer uit het buitenland aangewezen. Dit had mede ten gevolge, dat Duitschland financieel aan den rand van zijn graf stond. Met betrekking hiertoe noemen we verder nog slechts de zoogenaamde herstelbetalingen, die men Duitschland wist op te leggen, plus nog het feit, dat jaarlijks ongekende hooge sommen weggegeven werden aan werkloozen (voor zes millioen man — we laten dan nog de vrouwen en kinderen dier werkloozen buiten beschouwing — komt heel wat kijken!) en allerlei liefdadigheidsinstellingen. Hitler's taak was aldus verre van benijdenswaardig.

Foto Stapf.

„Het goud mag dan wellicht de maatstaf zijn voor de welvarendheid van een land, het ijzer is er echter, om den levensstandaard en de welvarendheid van een Volk te beschermen. IJzer en kolen zijn de voornaamste grondstoffen, en op

deze grondstoffen baseert zich al het andere. Met deze grondstoffen zal de Duitsche economie zich in de wereld weten te handhaven."
(Hermann Göring)

En als men dan weet, dat Duitschland voorheen bekend stond als een land, dat arm was aan ijzer, schijnt bovenstaande opmerking van Göring zeer gewaagd te zijn. Inderdaad, èèns w a s Duitschland zeer arm aan ijzer... thàns staat het, voor wat betreft de productie van ijzer en staal op de tweede plaats, na de U.S.A. De onvermoeide pogingen der Duitsche geologen hebben er toe geleid, dat men er toe kon over gaan, steeds nieuwe kolen- en ertslagen te exploiteeren. Het was vooral Hermann Göring, die den mijnbouw in geheel Duitschland reorganiseerde. Hij stelde alle middelen ter beschikking, die noodig waren, om de ertslagen van Salzgitter te ontginnen. In 1937 werden de thans zoo bekend staande Hermann Göring-werken („Reichswerke A.G. für Erzbergbau und Eisenhütten Hermann Göring) opgericht. De meest stoute schattingen, welke naar aanleiding van de ijzerproductie in dit gebied gedaan waren, werden overtroffen. Met de ontginning van dit gebied en de oprichting der reusachtige ijzersmelterijen, is de legende van het „erts-arme Duitschland" voor goed uit de wereld geholpen. Dit is wel een van de belangrijkste resultaten, welke door het Vierjaren-Plan werden bereikt. Dat men er vroeger niet toe over gegaan was, met zooveel succes deze rijke ertslagen te exploiteeren, is te wijten aan technische moeilijkheden, die toen als onoverwinnelijk werden beschouwd. Dank zij de voorbeeldige samenwerking tusschen arbeiders, industrieelen, geologen en officieele staatsinstanties, kon een en ander tot in de kleinste finesses worden geregeld en de productie stelselmatig worden opgevoerd. Het behoeft geen betoog, dat vooral in dezen oorlogstijd de Hermann Göringwerken van het allergrootste belang zijn voor de bewapeningsindustrie.

Eveneens werden binnen het raam van het Vierjaren-Plan de groote autowegen in het Duitsche Rijk aangelegd en nog steeds is men bezig, het wegennet uit te breiden of te verbeteren. Het Mittelland-kanaal en het Neckar-kanaal werden voltooid. Nieuwe regeeringsgebouwen, theaters, musea, scholen enz. verrezen. Er werden bruggen en verbindingen gebouwd en ook de particuliere bouwwerkzaamheid werd gesteund door subsidies of leeningen op goedkoope voorwaarden. Dit alles had tengevolge, dat de groote werkloosheid in Duitschland gaandeweg daalde. Reeds in 1936, toen het eerste Vierjaren-Plan nog niet ten einde was, kon Hitler er met trots van gewagen, dat hij 5.000.000 arbeiders weer een menschwaardig bestaan had kunnen geven. Voorts mag men niet vergeten, in oogenschouw te nemen, dat het practisch onmogelijk is, de werkloosheid in een land TOTAAL te annuleeren. Ondanks alle maatregelen blijft er steeds een categorie menschen, die te beroerd is om iets aan te pakken, en dan zijn er nog altijd de voor-werk-ongeschikten, de zieken enz. In het tijdschrift „Wochenbericht des Instituts der Konjunkturforschung" van 16 December 1936, treffen we een staatje aan, waarin de werkloozen in Duitschland als volgt worden verdeeld:

548.000	werklooze vakarbeiders.
333.000	werklooze arbeiders zonder bepaald beroep.
34.000	dienstmeisjes enz.
161.000	kantoorbedienden enz.
1.076.000	werkloozen, waarvan er 237.000 niet meer volledig geschikt waren om te werken.

In 1937 betoogde Hitler, dat Duitschland over vier jaar onafhankelijk moest zijn van het buitenland, voor wat betreft de grondstoffen, en thans kan worden vastgesteld, dat hij er practisch in geslaagd is, dit doel te bereiken, en staat Duitschland er met zijn groote industrieën en bekwame ingenieurs beter voor, dan Engeland, dat zeer veel grondstoffen moet invoeren, met alle bezwaren daaraan verbonden.

Sedert het tijdstip, dat Hitler aan het bewind kwam, is er in tal van industrieën een opleving waar te nemen, en làng niet alleen in de oorlogsindustrie! Nemen we slechts als voorbeeld de automobielindustrie. Onder meer door het verminderen van de belastingen op de auto's, het aanleggen van een groot wegennet en het bevorderen van wedstrijden (ook in het uitdenken van technische verbeteringen), is het autoverkeer buitengewoon toegenomen, hetgeen natuurlijk een opvoeren van de productie ten grondslag had. In het jaar 1932 waren er in geheel Duitschland 561.042 personenauto's en in 1937 was dit getal reeds gestegen tot 1.125.727 stuks! De prijs der auto's (b.v. het K.d.F.-wagentje) is zoo laag, dat men drie van deze laatstgenoemde auto's plus nog een motorfiets van 250 cm³ voor hetzelfde geld kan koopen, als vóór 1933 één kleine auto kostte. Houden we er voorts rekening mede, dat de auto-industrie zich ook gedeeltelijk bezighoudt met de motoriseering van de Duitsche weermacht, dan kan men wel begrijpen, dat het momenteel zèèr moeilijk zoo niet onmogelijk zou zijn, in Duitschland een werkloozen monteur of auto-techniker te vinden. Het zou uiteraard te ver voeren, om den huidigen stand van zaken bij iederen bedrijfstak in Duitschland na te gaan, doch we kunnen rustig aannemen, dat de werkloosheid thans in Duitschland geheel opgeheven is.

Dank zij het Vierjaren Plan is Duitschland alle moeilijkheden, waardoor het zich vroeger belaagd zag, te boven gekomen. Het uiteindelijke doel van het beruchte Verdrag van Versailles — n.l. om een groot en energiek volk te kleineeren — heeft in alle opzichten gefaald. Het is veeleer een stimulans geweest voor het Duitsche volk, om àlle krachten te mobiliseeren, en rècht tegen den stroom op-roeiend dàt groote doel te bereiken: de wereld te toonen, dat een wilskrachtig volk nimmer, maar dan ook nimmer ten onder te brengen is, stèrker nog, dat het zich onafhankelijk van de grillen der omliggende landen, een bestaan kan waarborgen. En in dit licht moeten wij de ontzaglijke prestaties, welke een gevolg zijn van de Vier Jaren Plannen, beschouwen.

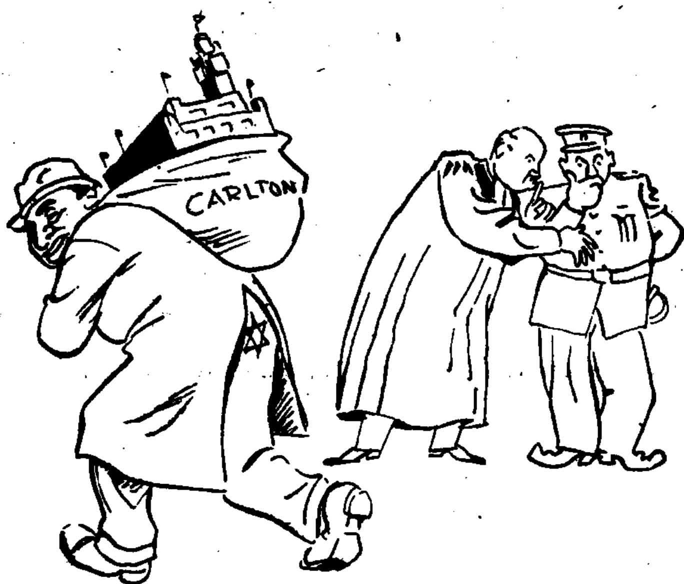
Foto Continental.

Moderne arbeiderswoningen in Duitschland. Bij elke woning is een garage gebouwd.

HET LIED VAN LEVIE

5

Hij gaat vooreerst naar Amsterdam.
De broeders van den ouden stam,
en dan de élite van het stel,
verkeeren liefst in het hotel,
dat door Van Dam met Joodschen zwier,
op onvervolgbare manier,
werd ingepikt, haast zonder geld.
Men had er Levie van verteld
en hem den Jodentruc onthuld.
Zoo, van bewondering vervuld,
ging hij naar 't Carlton van Van Dam,
waar hij voorshands zijn intrek nam.
Men leefde er rustig en frivool,
maar 't was voor Levie hoogeschool,
want daar klonk, onbeschroomd, de stem
van Nederlands Jeruzalem.
Hij heeft er van Van Dam vernomen,
hoe die tot rijkdom is gekomen;
en hoe diens vader winst kon maken
met allerhande woekerzaken.
Die leende geld uit door een luikje
en fokte tonnen en een buikje.
En daarna is men, met die tonnen,
de hedendaagsche bank begonnen.

op onvervolgbare manier, werd ingepikt...

Men gaf de commissariaten
aan welgekozen renegaten
(naar oude Jiddische traditie)
een officiertje van Justitie
en aan een dikken oud-minister.
Maar Bram van Dam is geen verkwister,
want zoo kreeg deze zoon der natie
relaties en een decoratie!

En Levie hoort er van Tuschinsky,
hij hoort van Holzmann en Wreszinsky
van Liebermann en de Veendammer;
van Mannheimer, den Amsterdammer,
dien knaap in 't achteroverdrukken,
die alle andren sloeg met stukken!
Ruim veertig heerlijke Millioenen!
Daarbij kreeg Levie haast visioenen!
Een berg van goud ziet hij verrijzen,
„verdiend" op ook zoo sluwe wijze!

Die leende geld uit door een luikje....

want zoo kreeg deze zoon der natie relaties en een decoratie!

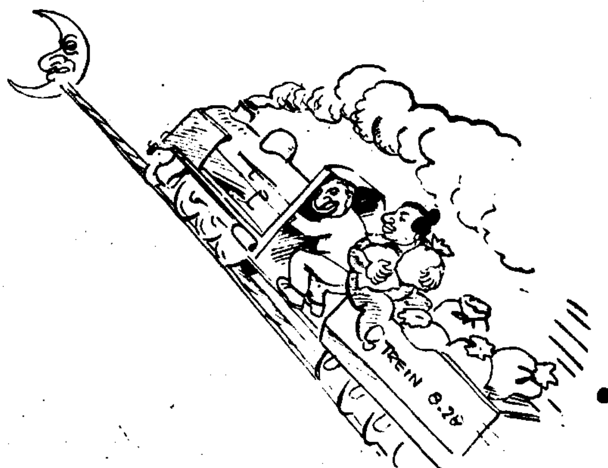

Daarbij kreeg Levie haast visioenen!...

Hij hoort van Nierops Markenzaken,
om Duitsche gelden vrij te maken,
voor Vaticaan en Unilever.
Die was Wreszinsky's duitengever,
maar is daarna met spoed vertrokken
en de aandeelhouder had de brokken!

En Levie hoort van Abrahams,
een ander lid des ouden stams,
een magistraat, man van gewicht,
die ook de boel heeft opgelicht.

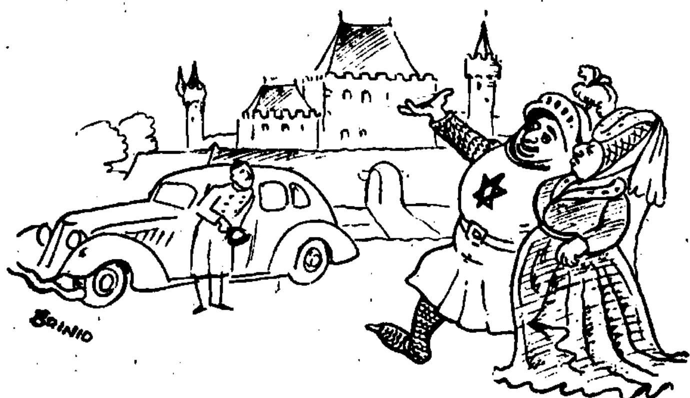
En dan Rodrigues de Miranda,
een andre groote in den lande,
die, zeer geheid, wist uit te kienen,
hoe hij aan erfpacht kon verdienen;
en wiens zoon, Meester Abraham,
graag deel in zwendelbanken nam.

en Levie hoort van Abrahams...

Hij spreekt den Haagsche Post—Van Oss,
die vroeger, als Reinaert de Vos,
met vuil naar Jurgens heeft gespoten
ten bate van zijn rasgenooten,
de Van den Berghs. Aan margarine
kon ook de krantenjood verdienen,
door concurrenten af te breken.

Ook dat was echt Joodsch-sluw bekeken
en Levie gnuift bij de verhalen
hoe gojim steeds 't gelag betalen!

Kasteelbezitters zijn nu Joden!

voor Vaticaan en Unilever...

Hij treft ook andre Carlton-klanten:
zoo Asscher, van de diamanten
en Goudstikker, van Nyenrode!
Kasteelbezitters zijn nu Joden!
Zijn ook niet Daantje Wolff's transacties
met Fransche communistenfracties
en 't Spaansche plebs, zoo goed geloopen,
dat hij Groot-Hasebroek kon koopen?

hoe hij aan erfpacht kon verdienen....

Mijn volk is als een gouden rots,
denkt Levie met gerechten trots!

Voorts spreekt men van den grooten Barmat,
die eens bij voorkeur aan de bar zat;
die 't paradijs der Nederlanden
betreden heeft met leege handen,
maar 'n loterij heeft uitgevonden,
met trekkingen, die niet bestonden,
en zoo de beurzen kon verlichten.
Daarna hielp hij de „Voorwaarts" stichten
en van zijn roode mede-dieven
kreeg hij toen aanbevelingsbrieven,
voor het Berlijnsch-rood-Joodsche vendel.
Zoo slaagde de millioenenzwendel!

(Wordt vervolgd).

HOLLANDSCH BINNENHUISJE

door GERHARD BARTELS.

Zij zaten bij elkaar, de zatte burgers met hun pafferige tronies. Zij zaten bij elkaar en maakten politiek. Vroeger hadden zij dat nooit zóó gedaan. Toen was politiek iets voor baantjesjagers en opgehitste arbeiders, voor klerikale stemmenvisschers en petroleum-bazen-in-'t-groot.

Maar nu — onder de „veranderde omstandigheden", ja, nu bouwden zij mee aan een echte Nederlandsche toekomst.

Zij waren allemaal echte goeie antinazi's, ware vrijheidshelden zoogezegd. Niet dat zij vroeger veel om andermans vrijheid hadden gegeven, nee, dat nu juist niet. Want dat riekte kwalijk naar verkorte werktijden en socialisme. Daar moesten zij niets van hebben. Dat kostte centen.

De vrijheid om naar hartelust geld te verdienen, op welke manier dan ook, dàt was wat zij bedoelden.

En daarom zaten zij dan bij elkaar, de leeuw in 't knoopsgat, en maakten politiek.

Er was een Ma bij, zoo'n dikke luie madam, met een nek of drie vier en net zooveel kinnen. Als het 's zomers mooi weer was, wrong zij haar omvangrijke achterwerk in een opzichtige bloemetjes-broek, een zoogenaamde strandpantalon, deed „voldoende" geld in haar taschje en ging naar 't strand. Ondertusschen stond een mager sprietharen kind in een donker keukentje haar gore wasch te doen voor *f* 3.50 in de week. Dat heette democratie — en Ma noemde en schreef zich... mevrouw!

Toen kwamen de Duitschers en daarmee de „veranderde omstandigheden". Maar Ma had voldoende gehamsterd en Pa, de goocheme schlemiel, verdiende „wat-ie wou" door prijsopdrijving, bonnenzwendel, valschheid in geschrifte en wat dies meer zij. Een handig zakenmannetje, noemde je dat. Voor Ma was dit een reden om het arme sprietenkind een loonsverlaging te geven: voor twee heele guldens zou zij werk en wasch nù doen en ook wat langer blijven in 't vervolg.

Toen dat voor mekaar was, had Ma even tijd om net als Pa te teekenen voor de Unie.

En nu is Zus er ook bij. Die is getrouwd moet U weten. Met een scheepsbouwkundig ingenieur. Ze zitten een beetje te kibbelen over wat ze nu weer koopen zullen: een filmtoestel of een nieuwe radio. Want Jan heeft werk bij de vleet: voor de Wehrmacht. Zooveel als nu heeft hij nog niet eerder verdiend. Hij heeft al een belasting-adviseur in de armen genomen, hoe hij dat inpikken moet bij zijn volgenden aanslag. Want mèèr betalen — dat nooit! Wat hou-je dan eigenlijk over van het mooie stuk geld dat „die lui" je laten verdienen.

„Komt ons goed te pas," zegt Zus, „dan kunnen we nog eens wat bijkoopen wat zonder bonnen is, zooals koek, fruit en noten enz. Je merkt eigenlijk niets van die distributie."

Zij is een echte goeie meid. Al tweemaal heeft zij voor Rotterdam een kwartje gegeven en al driemaal heeft zij op een mooien middag met „de krant" op straat gestaan. Dat was, toen het nieuwtje nog niet van haar snoezige bontjas af was. Want je moet naar vermogen bijdragen voor de bevrijding van je volk, nietwaar?

En zoo zitten zij dan maar bij elkaar, te zitten en te hangen en te rooken (Jan weet den weg, dat kun je begrijpen) en te slurpen — en „bepalen hun houding".

Want het is duidelijk, dat je er maar niet zoomaar op los kunt leven. Ieder mensch heeft z'n verantwoordelijkheid, niet waar? Natuurlijk is er veel veranderd, vanzelfsprekend zàl er nog heel wat veranderen. Maar wij moeten het oude niet zonder meer loslaten niet waar, wij moeten ons zelf blijven. Meneer van hiernaast — mr. Eli Nathans — heeft het gisteren nog zoo kernachtig gezegd: „Onze voorouders hebben niet voor niets de Spanjaarden verslagen. Wij hebben een kostelijk erfgoed te hoeden. Humaniteit, gerechtigheid en gastvrijheid."

En zoo is het ook. Wel heeft Ma altijd zorgvuldig ervoor gewaakt, dat meneer Eli — die soms zoo rààr kon kijken — ooit de kans kreeg om Zus (toen ze nog een kind was) bij zich in huis te halen en wel heeft Pa eens gezegd, dat als die vuile rotjood ooit met z'n smoesies bij zijn kind aankwam, dat-ie dan enz. enz.

Aber das ist alles schon lange her, om met de barbaren te spreken. Want Nathans was toch niet zoo'n kwaje vent. Was-ie niet een van de eerste leden? Had-ie niet tijdens de vijf dagen als burgerwachter enorm „de fascisten" gepest, die ze toch maar wat fijn opgesloten hadden in een hol waar ze niet eens naar de — vraag wel excuus — plee (hi hi hi) toe konden?

Inderdaad, Nathans is een fijne vent. Een van die lui, die je beslist tot de goeie Joden moogt rekenen. Zit-ie niet met levensgevaar, meneer, met lèvensgevaar, afdrukjes te maken van Onze Lieve Prinses met Haar Schattige Kinderen? Afdrukjes van een negatief, waarop hij een plaat uit een Canadeesch blad heeft gereproduceerd, een blad dat meneer Nathans (alweer met levensgevaar) in het toilet van een café van een anderen goeden vaderlander heeft gekocht voor vijftig harde guldens „die straks toch niks meer waard zullen zijn", zooals hij overal verkondigt.

Maar het was een goeie belegging. Want voor twintig centjes, nee, voor twee kleine dubbeltjes, verkoopt onze Eli (met levensgevàààr lieve menschen) zijn snoezige plaatjes. Hij heeft er nu al drieduizend van verkocht. Was het niet enòrm van die Eli, wat-ie allemaal voor zijn vaderland durfde riskeeren?

En daar zitten ze dan. Eli heeft juist honderd nieuwe drukjes aan Jan gegeven, die er wel „weg mee weet" bij de ambtenaren en den Opbouwdienst. Honderd verkoopen, tachtig afrekenen, want je onkosten moeten gedekt zijn, da's handel.

Eli heeft juist gezegd: „Mevrouwtje (dat is Zus, want Ma is mevrouw zonder tje) nu moet U toch heusch mijn unieke collectie lucifersdoosjes eens komen zien..." en Pa heeft juist Jan aangepord om dit voorstel te torpedeeren, toen er gebeld werd en de familie Kramer den salon betrad.

Nieuwe kennissen, vat u, ook echte Oranje-vrienden en ware Nederlanders. Weldra is het gesprek in vollen gang — want ieder heeft „zijn houding bepaald"...

Ma: „Ontzèttend, die oorlog hè. Ontzèttend. Anders gingen we ieder jaar naar het Zuiden, maar nù. Al is het nog zoo mooi weer, je kòmt er eenvoudig niet uit. Net als Jan-Boezeroen moet je naar de Veluwe of zoo. Belàchelijk, eenvoudig. Ik zeg tegen Karel (dat is mijn màn) ik zeg Karel, wat wàs het toch mooi, toen het democratische Engeland hier nog de cultuur in stand hield, hè?"

Karel: „Zoo is het. Maar je moet Parijs ook niet uitvlakken. Ik begin al aardig door m'n wijntje heen te komen. Als het zoo gaat, draait het nog op een catastròfe uit. Ik begrijp niet, dat het vòlk dat nou maar allemaal nèèmt. Tenslotte hadden wij toch niets gedààn, wij woue alleen maar..."

Meneer Kramer: „Neutraal blijven! Juist meneer — ik zal maar Karel zeggen, nietwaar, tenslotte bindt ons toch hetzelfde ideaal. Zijn wij zonen van één vaderland...."

Eli Nathans: „Van één vaderland meneer Kramer. **Wij** waren, mag ik wel zeggen: de kern, de cultuurdragers. **Wij** bepaalden den welstand voor het heele volk. **Wij** ordenden de gemeenschap naar onze eigen wetten. Ik geef toe, dat alles niet volmaakt was...."

Ma: „Maar tenslotte is alles menschenwerk. Maar je had tenminste je vrijheid — en de rest kreeg steun."

Mevrouw Kramer: „En een krankzinnig hóóge steun nog wel. Ik heb werkloozen gezien, die een réép voor d'rlui kinderen uit een automaat haalden. Waar halen ze den hóógmoed vandaan? Van **onze** centen snoeien en vreten — pardonneer het grove woord."

Nathans: Misdadig hooge steun, mevrouw. We begonnen reeds óvergevoelig, óverbeschaafd te worden, als ik het zoo zeggen mag. Als Engeland straks — u begrijpt me wel — de zaak in handen neemt, dan moet dat anders worden. Wij mogen niet week zijn. Er zal véél moeten veranderen!

Zus: „Ik geloof dat Eli — eh, meneer Nathans, de spijker weer eens net op z'n kop heeft geslagen. Wij moeten vechten voor ons bestaan. Zóó gaat het niet. Ik kan het haast niet uithouden van den honger met die gemeene distributie. En Jan valt óók al af. Het is verschrikkelijk je vrijheid verloren te hebben (zucht, blikt naar den koektrommel). Kom, ik zal nog eens rondgaan, wat neemt u een bescheiden stukje meneer Nathans, of houdt u niet van. . . ." enz.

Jan zegt niets. Hij peinst erover om van Eli's fototjes opnieuw een reproductie te maken en voor eigen rekening te beginnen. Dan kan die Jood verder naar de hel loopén — en straks zal hij Zus eens even de waarheid zeggen over dat gedonderjaag met die. . ." enz.

Zij ziten bij elkaar en maken politiek: „Hebt u al gehoord dat niet de Engelschen maar. . . Wist u wel dat die. . . niet het lèf hebben om wèrkelijk. . . dat ze... en zèlfmoorden. . . en weet u wel. . . Nou, dat moet u dan eens verder vertellen! Radio Oranje zei ook laatst. . . sst. . . sst. . ."

Zij zijn allemaal lid van uweetwel. Zij zullen Het Vaderland redden en Offers brengen en Een Groote Toekomst Opbouwen. Zij zullen alle nazi's naar de verdommenis (excuseert het woord) helpen en zij zullen . . .

Zij zúllen, zúllen, zúllen — de sullen.

Zij zullen alles — voor Zichzèlf. Hun opperste god, hun mammon, hun gouden kalf is Eigen Ik. . .

En daarom zullen **wij**. . . . niet Zèggen, maar DOEN!

Woord en wederwoord.

Uit de ziektewet is het onderscheid, dat werd gemaakt tusschen gehuwde en ongehuwde moeders, nu verwijderd. De „principieele" en eeuwig onverdraagzame kranten der groepen, die beweren de monopolies der verschillende soorten Christelijkheid te bezitten, winden zich daarover op.

„De Volkskrant" te Utrecht, zegt dat weliswaar ook de ongehuwde moeder geholpen mag worden, MAAR ANDERS.

In dit **anders** zit dan de ware Christelijkheid, begrijpt U? Is het niet een eer door zulke lieden heiden te worden genoemd?

Ook andere bladen en zelfs „De Vrijzinnig Democraat" houden zich met de zaak bezig. Het laatste blad is er ook „tegen" en verwerpt de gelijkstelling, waarschijnlijk om een wit voetje bij de confessioneele „zuilen" te krijgen.

Een der ergste dingen, welke wij bij alle redekavelarijen van de verschillende organen der diverse partij-grootheden vaststellen is, dat zij steeds zeggen, dat ze ervan overtuigd zijn, dat „de groote meerderheid van ons volk" het met hen eens is. Geen dezer bonzen heeft ooit iets achter zich gehad, wat ook maar in de verste verte op een **meerderheid leek**. Zij staan nog steeds buiten het Volk en hun geschrijf bewijst, dat er in de volksgemeenschap voor hen nooit een leidende plaats **kan** zijn. Gespeend van alle inzicht, zullen zij echter waarschijnlijk afwachten tot dat de georganiseerde gemeenschap der werkers, die komt, hen wegjaagt!

„De Maasbode" heeft het in een hoofdartikel over haar bereidheid tot loyale samenwerking met de Duitschers. En die bereidheid groeit gestadig, zegt zij. Maar zij wil daarvan ook het bewijs leveren en zegt dan:

„. . . waarvoor alleen reeds getuigt het onverpoosd aanwassen van het ledental, zoowel bij „Nationaal Front" als bij de „Nederlandsche Unie" twee bewegingen, die zich beijveren de eischen van den nieuwen tijd te begrijpen en dienovereenkomstig den volkswil te organiseeren."

Wij hebben alle moeite gedaan om het Nederlandsche werkende Volk duidelijk te maken, wat hierboven plotseling openlijk wordt toegegeven, maar tot dusverre zoo goed mogelijk werd verborgen voor profane oogen.

Wij zijn zeer erkentelijk voor de openhartigheid, en hopen dat de andere „zuilen" der reactie dit goede voorbeeld der R.K.S.P. zullen volgen.

„De Volkskrant" (R.K.) te Utrecht schrijft:

„Indien de kerken tegenover de loge geen resultaat hebben kunnen bereiken ligt dit hieraan, dat de wereldlijke overheid ze de hand boven het hoofd hield, ze althans niet durfde aan te pakken.

Het autoritaire gezag heeft dien moed wel, en zoo verheugt het ons" enz.

Hiermede is de democratie dus veroordeeld. Maar bij ons weten heeft de R.K.S.P. ook in het parlement nooit gepoogd de vrijmetselarij verboden te krijgen. Omdat zij de baten van het heillooze stelsel met de humanisten deelden! En daarvoor, voor de materieele voordeelen, welke de politiek bracht aan enkelen, moest steeds, niet alleen het Volksbelang, maar ook dat van de Kerk, wijken.

Uit „De Telegraaf" van 18 Juni 1938.

Professor De Quay, lid van de Nat. R.K. Commissie voor Jeugdwerkloozenzorg, over: „Arbeidsdienst als bestrijding der werkloosheid."

„. . . . Als men de confessioneele en principieele basis zou laten vallen dan zou men veel schade berokkenen. De arbeidsdienst moet beschouwd worden als een sociaal opvoedkundig instituut, waarin de jonge werklooze moreel en godsdienstig kan worden gereconstrueerd. Het is dan echter ook noodzakelijk, dat er een principieele en confessioneele scheiding komt en de levensbeschouwing en godsdienst als basis worden genomen. Het verwijt, als zou door een confessioneele scheiding onze nationale kracht gebroken worden is niet juist. Schakeeringen zijn er altijd geweest en moeten er zijn . . ."

Deze De Quay is het bekende lid van het Unie-driemanschap. Ons lijkt hij, gezien het bovenstaande, een kwaje om hier EENHEID te brengen.

Over den Heer Linthorst Homan, het andere lid van het driemanschap, hebben wij vorige week bericht door een verkiezingskrantje aan te halen, waarin deze toenmalige Kamercandidaat voor de Liberale Staatspartij, destijds reclame maakte voor zijn arbeidersvijandige standje.

Over den derden man, den Heer Einthoven, schrijft ons een lezer:

„De Heer Einthoven geeft nu les in het cultureele en de veredeling van den mensch. Dit nà 14 Mei. Heeft genoemde heer in zijn kwaliteit als Commissaris van Politie in de oorlogsdagen wel eens een kijkje genomen in een cel van het Hoofdbureau van Politie, Haagscheveer te Rotterdam, waar hij 16 personen kon zien zitten in een cel voor 5 menschen? Er was daar geen gelegenheid voor wasschen, scheren, slapen enz. en het menu was samengesteld uit een kom bruin water met een homp brood . . ."

Van den vrijmetselaar Einthoven ware meer te zeggen en allicht zullen wij daar nog wel op moeten terugkomen. Maar uit wat wij tot dusverre over het befaamde driemanschap publiceerden, blijkt toch wel reeds zeer duidelijk, dat onze typeering de juiste was, toen wij spraken van: „De vereenigde reactie."

De vijanden van den arbeider, en dus van vooruitgang en socialisme, zijn, door de angst voor dat socialisme, op een hoop gejaagd. Zij zouden waarschijnlijk, voor het behoud van het oude verrotte, een burgeroorlog niet schuwen. Maar daar zou het zatte burgerdom, dat achter het driemanschap staat, dan denzelfden arbeider weer voor willen spannen, wien zij opnieuw de slavenboeien willen aandoen. Caveant consules!

Liquidaties van de vermogens van de ontbonden vrijmetselaarsloges en neven- en onderorganisaties.

Met ingang van heden is door mij aangesteld tot liquidateur voor de **Prov. Utrecht,**

Mr. J. P. SIEBURGH,

advocaat en procureur te Utrecht, Keistraat 3, Tel. 11148.

Voor alle aangelegenheden, bovengenoemde afdeelingen betreffende, wende men zich tot den liquidateur voornoemd.

De Algemeene liquidateur,
Mr. JOAN MULLER.
's-Gravenhage, 11 October 1940.

Liquidaties van de vermogens der ontbonden vrijmetselaarsloges, enz.

De liquidateur van de vermogens der vrijmetselaarsloges met neven- en onderorganisaties voor de **Provincie Utrecht** maakt bekend, dat een ieder, die iets te vorderen heeft van of verschuldigd is aan bovengenoemde loges, zijn vordering(en) moet indienen bij of zijn verplichtingen moet voldoen aan den liquidateur uiterlijk Zaterdag 16 November 1940.

De liquidateur voornoemd:
Mr. J. P. SIEBURGH
Advocaat en Procureur.
Utrecht, 11 October 1940.
Kantoor: Keistraat 3, tel. 11148.